

Conte “Aprendre a donar gràcies a la vida”

Un home es va fer un regalcom aniversari: realitzar una llarga excursió. Va voler anar solament a un recòndit lloc. Va passar per una zona aïllada, era un gran bosc en el qual no havia arribat la “civilització”. De sobte es va trobar davant un cementiri. Unes estranyes pedres a manera de làpides, però més petites i brillants, en les quals si miraves amb atenció podies llegir:

Bedoll Taré, 8 anys, 6 mesos, 2 setmanes i 3 dies

Kalib, 5 anys, 8 mesos, 3 setmanes, 1 dia.

Adsolem, 1 any, 2 mesos, 1 setmana, 3 dies.

El nostre home va quedar pensatiu: Un cementiri només de nens? Una epidèmia va delmar el poblat?

Llavors va veure al guarda del cementiri i li va preguntar:

-Què passa en aquest poblat? Només hi ha nens enterrats?

El guarda va somriure i va dir:

-Tenim el costum que quan un nen arriba als 15 anys se li dóna una llibreta i apunta tot el temps que gaudeix en qualsevol activitat:

-Leo entusiasmat 2 hores...el meu primer petó...2 minuts...somni despert amb el meu amor...1 hora...el goig de veure una alba...20minuts... una rosa que m’han regalat...1 minut...Al llarg de la seva vida va apuntant, en tot moment, els goigs i els moments de pau i felicitat que ha tingut.

Quan morim sumem els moments de bona sort.

L’home es va acomiadar del guarda i va quedar pensatiu.

A voltes ens manca valorar el fet de viure els petits detalls, els petits somriure,. l’estar al costat, en silenci, d’aquell qui estimem. Sols valorem els que ens manca, els moments que no hem reexit,..la nostra innata insatisfacció ens impideix donar les gràcies a la vida.